

THE CANTOS
OF
EZRA POUND

CANTO I.....	3
CANTO II	6
CANTO III.....	11
CANTO IV.....	13
CANTO VII	17
CANTO XIII	21
CANTO XIV	24
CANTO XV	27
CANTO XVI.....	31
CANTO XVII.....	40
CANTO XX.....	44
CANTO LXXIV.....	51
CANTO XCI.....	54

CANTO I

And then went down to the ship,
Set keel to breakers, forth on the godly sea, and
We set up mast and sail on the swart ship,
Bore sheep aboard her, and our bodies also
Heavy with weeping, so winds from sternward
Bore us out onward with bellying canvas,
Circe's this craft, the trim-coifed goddess.
Then sat we amidships, wind jamming the tiller,
Thus with stretched sail, we went over sea till day's end.
Sun to his slumber, shadows o'er all the ocean,
Came we then to the bounds of deepest water,
To the Kimmerian lands, and peopled cities
Covered with close-webbed mist, unpierced ever
With glitter of sun-rays
Nor with stars stretched, nor looking back from heaven
Swartest night stretched over wretched men there.
The ocean flowing backward, came we then to the place
Aforesaid by Circe.
Here did they rites, Perimedes and Eurylochus,
And drawing sword from my hip
I dug the ell-square pitkin;
Poured we libations unto each the dead,
First mead and then sweet wine, water mixed with white flour.
Then prayed I many a prayer to the sickly death's-head;
As set in Ithaca, sterile bulls of the best
For sacrifice, heaping the pyre with goods,
A sheep to Tiresias only, black and a bell-sheep.
Dark blood flowed in the fosse,
Souls out of Erebus, cadaverous dead, of brides
Of youths and at the old who had borne much;
Souls stained with recent tears, girls tender,
Men many, mauled with bronze lance heads,

Battle spoil, bearing yet dreary arms,
These many crowded about me; with shouting,
Pallor upon me, cried to my men for more beasts;
Slaughtered the heards, sheep slain of bronze;
Poured ointment, cried to the gods,
To Pluto the strong, and praised Proserpine;
Unsheathed the narrow sword,
I sat to keep off the impetuous impotent dead,
Till I should hear Tiresias.
But first Elpenor came, our friend Elpenor,
Unburied, cast on the wide earth,
Limbs that we left in the house of Circe,
Unwept, unwrapped in sepulchre, since toils urged other.
Pitiful spirit. And I cried in hurried speech:
"Elpenor, how art thou come to this dark coast?
Cam'st thou afoot, outstripping seamen?"

And he in heavy speech:
"Ill fate and abundant wine. I slept in Circe's ingle.
Going down the long ladder unguarded,
I fell against the buttress,
Shattered the nape-nerve, the soul sought Avernus.
But thou, O King, I bid remember me, unwept, unburied,
Heap up mine arms, be tomb by sea-bord, and inscribed:
A man of no fortune, and with a name to come.
And set my oar up, that I swung mid fellows."

And Anticlea came, whom I beat off, and then Tiresias Theban,
Holding his golden wand, knew me, and spoke first:
"A second time? why? man of ill star,
Facing the sunless dead and this joyless region?
Stand from the fosse, leave me my bloody bever
For soothsay."

And I stepped back,
And he stong with the blood, said then: "Odysseus
Shalt return through spiteful Neptune, over dark seas,
Lose all companions." And then Anticlea came.

Lie quiet Divus. I mean, that is Andreas Divus,
In officina Wecheli, 1538, out of Homer.
And he sailed, by Sirens and thence outward and away
And unto Circe.

Venerandam,
In the Creatan's phrase, with the golden crown, Aphrodite,
Cypri munimenta sortita est, mirthful, orichalchi, with golden
Girdles and breast bands, thou with dark eyelids
Bearing the golden bough of Argicida. So that:

Copyright © 1956, 1957 by Ezra Pound. Used with permission of New Directions Publishing Corporation.
All rights reserved. No part of this poem may be reproduced in any form without the written consent of the
publisher.

[..copy.cfm](#) Copyright © 1997-2000 by The Academy of American Poets

CANTO II

Deixa-ho estar, Robert Browning,
només hi pot haver un "Sordello."
Només Sordello, i el meu Sordello?
Lo Sordels si fo di Mantovana.
So-Shu xarbotava en el mar.
Foca que juga en el polsim dels rompent contra'ls penyals,
cap llis, filla de Lir,
ulls de Picasso
sota capa negra, dúctil filla d'Oceà;
i l'onada corre a la boca de la cala:
"Eleanor, ελεναυζ i ελεπτολιζ !"
I pobre vell Homer cec, cec, com un talp,
oïda, oïda per l'oneig, remor de veus antigues:
"Deixeu-la tornar a les naus,
tornar entre cares gregues, ves que no ens en vingués mal,
mal i més mal, i la maledicció sobre els nostres fills,
es mou, si es mou com una dea
i te la cara d'un déu
i la veu de les filles de Schoeney,
I el mal fat l'acompanya quan camina,
deixeu-la tornar a les naus,
tornar amb les veus gregues."
I per la vora de la platja, Tyro,
braços torçats del déu marí,
nirvis elàstics d'aigua, engrapant-la, de biaix,
I el vidre blau-gris de l'ona'ls fa tendal,
claror blava d'aigua, rotllo fred, sostre clos.
Plàcida estesa de sorra colrada de sol,
les gavines obren les ales,
espicossen entre les plomes desplegadas;

uns corbs marins venen pel bany,
inclinen les puntes de les ales,
estenen les ales molles al tel del sol,
i prop de Chios,
a l'esquerra del pas de Naxos,
penyal naviform desmesurat,
algues arrapades a les crestes,
hi ha un resplendor de vi roig a les seques,
un llampec d'estany a l'enlluernament del sol.

El vaixell atracà a Chios,
els homes volien aigua de deu,
i vora el toll de roca un noi et ensopit pel most,
"A Naxos? Es clar, et portarem a Naxos,
vine xicot." "Per aquí no!"
"Que sí, per aquí es va a Naxos."
I jo vaig dir: "Aquest és un vaixell com cal."
I un ex-penat escapat d'Itàlia
em va llençar d'un cop contra els estais de proa,
(el buscaven per mort d'home a la Toscana)
i tots vint contra mi,
folls pel poc preu d'un esclau.
I van varar per sortir de Chios
i enllà fora de rumb...
I el noi torna en si, amb l'esvalot,
i mirava per sobre la batallola,
i cap a llevant, i cap al pas de Naxos.
Ardit diví llavors, ardit diví:
vaixell aturat ferm en remolí,
heures sobre els remes, Rei Penteus,
ràims amb escuma per única llavor,
heura a l'escotilla.
Si, jo, Acoetes, estava allí,
i el deu estava amb mi,
tallant l'aigua sota la quilla,

rompent de popa cap endavant,
deixant escorrent-se de la proa,
i allà on hi hagué orles, hi havia ara un emparrat,
i lligabosc on hi havia hagut cordam,
pàmpols als escàlems,
vinya ferma als pals dels remes,
i, sortint de res, un alenar,
alenada calenta als turmells,
bèsties com ombres en un vidre,
una cua peluda sobre res.
roncar de linx, i pudor de bruc de feres,
on hi havia olor de quitrà,
bufecs i passes flonges de feres,
llambrejar d'ulls sorgint de la negror.
El cel recarregat, sec, cap tempesta,
bufecs i passes flonges de feres,
pelams a frec de genoll,
remor de beines volants,
formes seques a l'*aether*.
I la nau com una quilla en cala seca,
hissada com bou en braga de ferrer,
les quadernes arrapades a la grada,
carràs sobre caixó,
aire buit posant-se pell.
Aire exànime que pren vigor,
llangor felina de panteres,
lleopards qu'ensumen brots de vinya a les lluernes,
panteres arrupides vora el balou,
i el mar blau fosc tot al voltant,
verd fort a clapes,
i Lyaeus: "Des d'ara, Acoetes, els meus altars,
sense témer l'esclavitud,
sense témer dels gats mesquers,
a redós amb els meus linxs,
peixent amb gotims els meus lleopards,

l'oliban m'és encens,
les vinyes em fan homenatge."

La ressaga ara suau a les cadenes del timó,
morro negre de ruassa
on hi havia hagut Lycabas,
escates de peix en els remers.

I adoro.

He vist el qu'he vist.

Quan van porta'l noi vaig dir:

"Hi ha un deu en ell,
encara que no sàpiga quin és."

I em van empènyer contra els estais de proa.

He vist el qu'he vist:

la cara de Medon com un caproig,
braços encongits fent d'aletes. I tu, Penteus,
faries bé d'escoltar Tiresias, i Cadmus,
o la sort se t'escaparà.

Escates de peix als engonals,
grunyits de linx al mig del mar...

I passats uns anys,

pàl·lida en les algues roig-vinoses,
si us aboqueu sobre la roca,

la cara de coral sota el tint de l'onada,
blancor rosada sota l'oneig de l'aigua,

Ileutheria, bella Dafne de les ribes del mar,
braços de nedadora tornats branques,
qui dirà a quin any,

fugint de quina banda de tritons,
els fronts llisos, vistos, i mig vistos,
ara calma d'ivori.

I So-shu xarbotava en el mar, So-shu també,

fent servir el raig de lluna per remenar...
remolins suaus de l'aigua,

puixança de Poseidó,

negre atzur i hialí,
ona de vidre sobre Tyro,
sostre tancat, neguit,
rebull lluent de llom d'onades,
llavors aigua encalmada,
encalmada en sorrals groguencs,
aus marines estenen les ales,
xipollen en tolls de roca i clots sorrencs
de rierols de mar vora l'areny;
guspines cristal·lines d'onada en els llimerols a contrasol,
blancor d'Hesperus,
cresta grisa de l'ona,
ona, color de polpa de raïm,

gris oliva a la vora,
lluny, gris fumat dels roquissars,
ales rosa-salmó de l'aguila pescadora
fan ombres grises sobre l'aigua,
la torre com una gran oca bòrnia
estira el coll per sobre l'oliverar,

I hem sentit els faunes blasmant Proteus
en el flaire del fenc sota les oliveres,
i els granots cantant de contrapunt amb els faunes
en la mitja llum.

I...

CANTO III

S eia als graons de la Dogana
car les gòndoles eren massa cares, aquell any,
i no hi havia pas "aquelles noies", hi havia una cara,
i el Buccentoro vint canes enllà, xisclant "Stretti",
i el teginat encès, aquell any, al Morosini,
I paons a l'estatge de Kore, o n'hi podia haver.
Floten deus a l'aire atzur,
deus brillants i Toscats, ben abans el ruixat de la rosada.
Llum: i la primera llum, abans que hagués caigut mai la rosada.
Panisquets, i de l'alzina, driades,
i del pomer, meliade,
per tot el bosc, i les fulles van plenes de veus,
xiuxiueig, i els núvols s'inclinen sobre el llac,
i hi ha deus al damunt,
i a l'aigua, nedadors blanc d'ametlla,
l'aigua argentada alluenta els mugrons emergents,
com ha remarcat Poggio.
Vetes verdes en el turquesa,
or, els graons grisos duen sota els cedres.

El meu Cid cavalcava cap a Burgos,
cap a la porta tatxonada entre dues torres,
picava amb el pal de la llança, i la nena va sortir,
Una niña de nueve años,
al balconet sobre la porta, entre les torres,
llegint el ban, voce tinnula:
Que ningú parlés, donés menjar, ajudés Ruy Diaz,
sota pena de llevar-li el cor, a la punta d'una pica
i treure-li els ulls, i segrestar-li tots el bens,
"Heus ací, Myo Cid, els segells,
el gran segell i l'escriptura."
I venia de Bivar, Myo Cid,

sense deixar allà cap falcó a les perxes,
ni cap roba allà a les arques,
i va deixar el bagul amb Raquel i Vidas,
la gran caixa d'arena, als prestamistes,
per manllevar la paga de l'host;
fent camí cap a València.
Inez da Castro assassinada, i un mur
aquí esbotzat, allà apuntalat.
Desolació esgarrifosa, el pigment cau de la pedra,
o el guix cau, Mantegna va pintar la paret.
Parracs de seda, "Nec Spe Nec Metu."

CANTO IV

Lalau en la llum fumejant,
Troya sols un munt de pedres de sòcol cremades,
ANAXIFORMINGES! Aurunculeia!
Escolteu-me. Cadmus de Proes Daurades!
Els miralls d'argent copsen les pedres roents i l'esclat,
L'Alba, quan despertem, s'esmuny en la freda llum verda;
L'halo de la rosada difumina, a l'herba, passes de turmells pàlids.(1)
Repic, repic, xiulet, ressò, en la terra tova
sota els pomers,
Choros nympharum, peu-cabrencs, amb els peus blancsos ritmen;
creixent d'aigües blau fort, verd daurat a les seques,
un gall negre xiscla a l'escuma del mar;

I vora els peus del llit corbats, gravats,
peus urpats i cap de lleó, un vell home seia
dient amb veu monòtona...
Ityn!
Et ter flebiliter, Ityn, Ityn!
La noia va anar cap a la finestra i es llençà daltabaix
"Al mateix temps, i temps, orenetes xisclant:
Ityn!
"Hi ha el cor de Cabestan en el plat."
"Hi ha el cor de Cabestan en el plat?"
"Cap més gust m'ha de llevar aquest."
La noia va anar cap a la finestra,
la fina barana de pedra
fent un doble arc;
Dits fermes agafats a la pedra clara i ferma;
Va oscil·lar un moment,
i el vent venint de Rhodéz
es va ficar de ple en sa manega.
..... les orenetes cridant:

'Tis. 'Tis. Ytis!

Actaeon...

i una vall,

A la vall hi ha un tou de fulles, i fulles, als arbres,

la llum del sol brilla, brilla als cimalls,

com una teulada d'escates de peix,

com la teulada de l'església a Poitiers

si fos or.

Al darrera, darrera d'allò

ni un raig, ni una espurna, ni una sola taca de llum

per estavellar l'aigua negra, tova;

per banyar cossos de nimfes, de nimfes, i Diana,

Nimfes, reunides de blanc al seu voltant, i l'aire, aire,

tremolant, aire llambrejant amb la dea,

desplegant els seus cabells en la foscúria,

voleiant, voleiant i onejant:

Ivori tenyint-se d'argent,

ombrivol ivori

negrós tenyint-se d'argent,

ni un clap, ni un mal bocí de llum del sol.

Llavors Actaeon: Vidal,

Vidal. La contalla del vell Vidal,

vagant a través del bosc,

ni un pedaç, ni un mal reflex de llum del sol,

el cabell clar de la dea.

Els gossos salten sobre Actaeon,

"cap aquí, cap aquí, Actaeon,"

cervatell clapejat del bosc;

Or, or, un manat de cabells,

espès com una garba de blat,

flama, flama al sol,

els gossos salten sobre Actaeon,

vagant, vagant a través del bosc,
xiuxiuant, xiuxiuant Ovidi:
"Pergusa... bassa... bassa Gargaphia,
"Bassa... bassa de Salmacis."
L'armadura buida trontolla quan es mou el cignetó.

Així la llum plou, així vessa, *et lo soleils plovil*
el cristall líquid desfermant-se
darrera els genolls dels deus.
Gruix sobre gruix, il·lustrejar esborradís d'aigua;
tel de rierol que porta pètals blancs.
Els pins a Takasago
creixent amb els pins d'Isé!
L'aigua brolla per sobre la blancor brillant de la sorra a la boca de la deu
"Esguarda l'Arbre dels Visatges!"
Puntes de branques forçades, flamejant com amb lotus.
Gruix sobre gruix
Els remolins de fluid a contra-corrent,
darrera els genolls dels deus.

Les torxes es fonen en el resplendor
flama encesa del fogó en el racó de la cuina,
àgata blava llucant el cel (com a Gourdon en aquells temps)
el brollar de la reina,
sandàlia safranada com pètals en el peu menut: Hymeneus Io!
Hymen, Io Hymen! Aurunculeia!
Hi ha una flor roja dibuixada a la pedra blanc-clara.

I així So-Gioku, dient:
"Aquest vent, senyor, és el vent del rei,
aquest vent és vent del palau,
agitant brolladors d'aigua imperials."
I Ran-ti, afluint-se el coll:
"Aquest vent xiscla a la senalla de la terra,
deixa anar l'aigua a ruixats;

Cap vent és el vent del rei,
Que cada vaca es cuidi del seu vedell."
"Aquest vent es guarda en cortines de gasa..."
"Cap vent és el vent..."

Els conductors de camells seuen a la volta de les escales,
miren avall cap Ecbatana la dels carrers ben traçats,
"Danaos! Danaos!
Quin vent és del rei?"
El fum penja sobre el corrent,
els presseguers deixen caure fulles lluents a l'aigua,
el so vaguereja en el besllum del vespre,
la barca rasca en el gual,
bigues daurades damunt aigua negra,
tres graons en un camp obert
llates de pedra que menen...

El pare Henri Jacques va parlar amb el Sennin, en el Rokku,
Mont Rokku entre'l penyal i els cedres,
Polhonac,
mentre Gyges en safata tràcia parava la festa,
Cabestan, Tereus,
és el cor de Cabestan en el plat,
Vidal, o Ecbatana, damunt la torre daurada a Ecbatana
jeu la núvia de deu, jeu per sempre, esperant la pluja d'or.
Pel Garona. "Saave!"
El Garona d'un gruix com de pintura,
la processó, - "Et sa'ave, sa'ave,sa'ave Regina!" -
es mou com un cuc, entre la gentada.
Adige, pel.lícula fina d'imatges,
travessant l'Adige, prop de Stefano, Madonna in hortulo,
com l'havia vist Cavalcanti.
Els talons del Centaure en el sòl terrós
I nosaltres seiem ací...
Allí a l'arena...

CANTO VII

Eleanor (es consumia en el clima anglès)

Ελανδροζ Ελεπτολιζ, i
el pobre vell Homer cec,
cec com un talp,
oïda, oïda per l'oneig de la mar;
tamborineig de veus de vells.
I llavors la Roma fantasmal,
marbre estret dels seients
"Si pulvis nullus" deia Ovidi,
"Erit, nullum tamen execute."
Llavors llima i candeles, e li mestiers ecoutes;
escena per a la batalla solament, però tanmateix escena,
Pennons i standards y cavals armatz
No una mera successió de pinzellades, narració sense perspectiva,
i el "ciocco" de Dante, tió clavat a la peça.

Un peu moisi plancher plus bas que le jardin.

"Contre le lambris, fauteil de paille,
"Un vieux piano, et sous le baromètre..."

Les veus dels vells sota les columnes de marbre fals,
les parets modernes i enfosquides,
daurats discrets, i el recobriment de fusta
suggerit, car el contracte està
Impregnat d'imprecisió... prop de tres quadres
la casa massa espessa, els quadros
un poc massa oliosos.
I la gran testa com un domo, *con gli occhi onesti e tardi*
es mou al meu davant, fantasma de moviment pesant,
Grave Incessu, bevent el to de les coses,
I l'antiga veu s'eleva tot sola
teixint una frase inacabable.

Nosaltres també fem visites fantasmals, i l'escala
que ens conegué, ens troba de nou en el tomball,
trucant habitacions buides, cercant la bellesa amagada;
I els dits colrats, graciosos i ben formats
no lleven cap pestell de bronzo doblegat, ni cap mànec Imperi
gira en caure el picaporta; cap veu per contestar.
Un estrany concerge, en lloc del peu bot.
Escèptic envers tot això hom cerca la vida,
entossudit contra el fet. Les flors pansides
escombrades des de fa set anys, no hi fan res.
Al carall la cloenda! Paper, marró fosc i fet malbé,
feble i maleïda cloenda.

Ione, morta l'any llarg
La meva llinda, i la llinda de Liu Ch'e.
Temps esborrat amb la goma.

L'Elysée porta un nom
I l'autobús darrera meu em dona una data per senyal;
Sostre baix i l'Erard i l'argent,
aquests són del "temps." Quatre cadires, l'armari bombat.
La cistella del despatx, amb la tapa de roba enfonsada.
"Botella de cervesa en el pedestal de l'estatua!
"Això, Fritz, és l'era, avui contra el passat,
"Contemporani." I la passió perdura.
Contra llur acció, aromas. Habitacions, contra cròniques.
Smaragdos, chrisolitos; De Gama portava pantalons a ratlles a l'Àfrica
i "Muntanyes del mar infantaren tropes";

Le vieux commode en acajou:
botelles de cervesa de varios estrats,
però ella *va* morir com Tyro? En set anys?
Ελεναυζ, ελαυδροζ, ελεπτολιζ
La mar s'escorre a la boca de la platja, xarbotant palets esparsos,
Eleanor!
La cortina escarlata fa un'ombra menys escarlata;

llum de llàntia a Bouvilla, e quel remir,
i tot aquell dia
Nicea es movia al davant meu
i l'aire gris i fred no l'afectava
en la seva bellesa nua, no espatllava la seva pell tropical,
i el peu llarg i esvelt lluï en el marge del vial
i la seva gràcil estatura vingué davant meu,
i nosaltres sols existiem,
i tot aquell dia, un altra dia:
Fines clofolles que qu'abans eren homes,
Closques seques de llagostes qu'han marxat
parlant una pellofa de llengua...
encastats entre cadires i taula...
Mots com les closques de llagostes, sense res a dins que les mogui;
una aridesa que crida la mort;

Un altre dia, entre parets d'un Micènic fals,
còpies d'esfinxs, falses columnes de Memphis,
i darrera el jazz un còrtex, una tibantor o quietud,
closca de l'antiga casa.
Fusta marró-groc, i el guix estucat sense color,
Conversa professional, seca...
tot d'una calmant-se la música mal tocada,
casa expulsada per aquesta casa.

Espatlles escairades suaus i la pell de setí,
galtes que fugen de la balladora,
encara la vella conversa seca, gasejada -
Han passat deu anys, es forma rigid al seu voltant un vidre,
Una petrificació de l'aire.
La vella habitació dels fatxendes és delata tot sola;
El jovent, mai!
Tan sols la clofolla del parlar.
O voi qui siette in piccioletta barca,
Dido s'ennuegà de plors, car el seu Siqueu

rau pesant en els meus braços, pes mort
ofegant-se, amb llàgrimes, Eros nou,

i la vida continua, fent lluna sobre turons desolats;
la flama salta de la mà, la pluja és ensopida,
Tanmateix beu la set dels nostres llavis,
solida com eco,
passió engendrar una forma en el pampallugueig borrós de la pluja;
però Eros s'ofegava, s'ofegava, pesant mig mort de llàgrimes
pel mort Siqueu.

Viure per a imitar el moviment:
Car les clofolles, davant meu, es mouen,
les paraules tamborineigen, closques sortides de closques.
L'home viu, vingut de camps i de presons,
sacseja les beines buides,
sonda els vells desitjos i amistats, i els grans closques-de-llagosta
s'inclinen vers la taula fatxendosa,
porten les culleres cap a les boques, enforquillen costelles de bé,
i fan sons com el so de les veus.

Lorenzaccio
que era més viu que ells, més ple de flama i veus.
Ma se morisse!

Credeuse cadutto da se, ma se morisse.
I l'alta indiferència es mou,
una closca més viva,
emportada per l'aire del fat, fantasma sec, però intacte.
Oh Alessandro, capitost i triplement avisat, guaita,
guaita etern de coses,
de coses, d'homes, de passions.

Ulls que floten en la secor, aire sec,
E biondo, amb iris gris-de-vidre, amb un bell floc de cabells
Les formes rígides, immòbils.

CANTO XIII

Kung passejava

vora el temple dinàstic
i dins el bosquet de Cedres,
i també enfora avall vora el riu,
i amb ell Khieu, Txi
i Tian que parla baixet
I "som desconeguts," digué KUNG,
"Voldríeu fer d'aurigues?
Llavors us tornaríeu famosos
"O potser hauria jo de fer-me auriga, o arquer?
"O orador públic?"
I Tseu-lou digué, "Jo posaré les defenses en ordre,"
i Khieu digué, "Si jo fos el senyor d'una província
hi posaria un ordre millor qu'el que hi ha."
i Txi digué, "Jo preferiria un templet de muntanya
amb regles ben ordenades
amb una celebració convenient del ritual,"
i digué Tian, amb la mà a les cordes del llaüt
Els sons greus continuaren
quan la seva mà deixà les cordes,
I els sons s'elevaren com fum, sota les fulles,
I seguí el so amb la mirada:
"La vella bassa de nedar,
"i els nois saltant de les palanques,
"o seient entre els matolls tocant la mandolina."
I Kung estengué el seu somriure sobre tots ells per un igual.
I Thseng-sie volgué saber:
"Quin havia respost correctament?"
I digué Kung, "Tots ells han respost bé,
"és a dir, cada ú segons la seva natura."
I Kung llevà la seva canya contra Yuan Jang,

Yuan Jang era el més gran,

Ja que Yuan Jang seia vora el camí fent aquell
que està rebent seny.

I Kung digué

"Tu, tros de sòmnes, espallonga't,
aixeca't i fes alguna cosa d'útil"

"Respecteu les facultats d'un nen

"tan bon punt inhala l'aire clar,

"però un home de cinquant'anys que no sap res
no mereix cap respecte."

I "Quan el príncep tingui al seu voltant

"tots el savis i artistes, tindrà tots els seus bens emprats."

I Kung digué, i ho escrigué en fulles de bo:

Si un home no te ordre en ell mateix
no pot escampar l'ordre al voltant seu;
i si no te ordre en ell mateix
la seva família no es comportarà amb l'ordre degut;
i si el Príncep no te ordre en ell mateix
no pot posar ordre en els seus dominis.

I Kung donà els mots "ordre"

i "mirament fraternal"

i no digué res de la "vida després de la mort."

I digué

"Qualsevol pot cometre excessos,
és fàcil tirar passant de la ratlla,
és difícil romandre ferm al punt mig."

I ells digueren: Si un home comet un assassinat
el seu pare, l'ha de protegir, i amagar-lo?

I Kung digué:

l'ha d'amagar.

I Kung lliurà la seva filla a Kong-Tch'ang
encara que Kong Tch'ang estava a la presó.

I lliurà la seva neboda a Nan-Young
encara que Nan-Young estava cessant.

CANTO XIV

Lo veni in luogo d'ogni luce muto;
la fortor de carbó mullat, polítics
González i Aznar, els punys lligats
als turmells,
arrupits amb el cul a l'aire,
cares llefardades en llurs gropes,
ull obert damunt la natja plana,
mata que penja fent barba,
adreçant-se a la gent pel forat del cul,
adreçant-se a les multituds en el llot,
salamandres, llimacs de riu, viron aquàtics,
i amb ells Benegas,
un tovalló escrupulosament net
parat sota el penis,
i en Peces Barba
a qui desplaïa el llenguatge col.loquial,
colls ben emmidonats, però llardosos,
encerclant-li les cames,
la pell granellosa i peluda
sobreixint per la vora del coll,
llogrers bevent sang endolcida amb m-rda,
i darrera d'ells Ferré Salat i els financers
fuetejant-los amb filferros.

I els traïdors a la llengua
....n i la banda de la premsa
i els que havien mentit per calers;
els perversos, els pervertidors de la llengua,
els perversos, que han posat la fal.lera del diner
davant els plaers dels sentits;

xiscladissa, com la d'un galliner en una impremta,
els sotrac de les premses,

la voladissa de pols seca i retalls de paper,
fedor, suor, la pesta de taronges florides,
fems, el pou negre més fastigós de l'univers,
mysterium, àcid sulfurós,
els pusil.lànimes, enfurismats;
rabejant joies en el fang,
 i xisclant per trobar-les sense taca;
mares sàdiques que menen llurs filles a allitar-se amb la decrepitud,
truges que devoren llurs cadells,
i ací la placa EIKON THEΣ ,
 i ací: CANVI DE PERSONAL,

fonent com cera bruta,
 espelmes malmeses, els culs que s'enfonsen més i més
cares submergides sota les anques,
i en el llot al dessota,
capgirats, planta de peu contra planta de peu,
 palmell contra palmell, els agents provocateurs
els assassins de Pearse i MacDonagh,
 El capità H. el torturador en cap;
la femta petrificada que fou Verres,
 fanàtics, Calví i Sant Climent d'Alexàndria!
escarabats negres que es colguen a la m-rda,
el terra una decrepitud, el llot ple de capols,
topants perduts, erosions.

 Damunt la podrimenta infernal
el gran forat del cul,
 esquinçat de morenes,
estalactites que pengen,
 greixoses com el cel de Westminster,
els invisibles, molts Anglesos,
 el lloc manca d'interès
suprema migradesa, profunda decrepitud,

els croats del vici, peftant a través de la seda,
arborant els símbols Cristians,
.....masturbant un xiulet de llauna de tres rals,
mosques que duen notícies, harpies degotant m-rda per l'aire,

El toll merdós dels mentiders malcarats,
empantanec d'estupideses,
estupideses malvades i estupideses,
el terra de pus vivent, ple de cucs,
vions morts engdrant vions vius,
pinxos de barriada,
usurers que exprement lladelles, llagoters de l'autoritat,
pets-de-loup, asseguts en piles de llibres de pedra,
enterbolint els textos amb filologia,
amagant-los sota d'ells,
l'aire sense refugi de silenci,
el vagareig dels polls, traient les dents,
i damunt de tot la xerrameca dels oradors,
el rotar pel cul dels predicadors.
I Enveja,
la corrupció, pudor, fongs,
animals líquids, ossificacions remollides,
podriment progressiu, combustió fètida,
burilles mastegades, sense dignitat, sense tragèdia,
.....y Bisbe, arborant un condó ple d'escarabats negres,
monopolistes, aturadors del coneixement,
aturadors de la distribució.

CANTO XV

Els mel.liflus jaient en glucosa,
els pomposos en llana cotonosa
pudent com el llard a Grasse,
el gran i escabrós forat del cul , mosques caganeres,
revolcant-se amb l'imperialisme,
darrer orinal, pilot de fems, bassa de pixum sense cloell,
en Roca menys emprenyador, el Morcillo Bisbe
H.....s,
cap per vall, enroscat a la quisca,
bellugant les cames pustuloses,
un tapa-collons clerical penjim-penjam sobre el llombrígol
el seu condó ple d'escarbatons negres,
tatuatges al voltant de l'anús,
i una rotllana de jugadores de golf a l'entorn.

Els violents coratjosos
fujetejant-se amb coltells,
els que covardament inciten a la violència
el Barrionuevo i el Solchaga menjats per les xinxes
en Samaranch com un fetus inflat
la bèstia de les cent potes, USURIA
i el merdisser ple dels respectuosos,
fent reverències als senyors del lloc,
explicant-ne els avantatges,
i els laudatores temporis acti
queixant-se que la merda era abans més negra i consistent
i els fabians reclamant la petrificació de la putrefacció,
i una nova mena de cagallons tallats en losanges,
els conservadors xerra que xerra,
ennoblits amb polaines de pell de xusma,
i els gratadors d'esquenes fent una gran rotllana,
exclamant-se de manca d'atenció,

la recerca sens fi, contraclam pel gratar mancat
els litigiosos,
una suor de bilis verda, els nous amos, B...r
els anònims,
Jordi Pujol, trencat
el cap disparat com una bala de canó contra la porta de vidre,
llucant a través un moment,
tornant a caure sobre el tronc, epilèptic,
et nulla fidentia inter eos,
tots amb les esquenes corbades,
amb dagues, i trossos d'ampolla, esperant
un moment de descuit;

una fortor, que se'ns arrapa als nassos;
darrera un hom
res que no es pogués moure,
terra mòbil, una tifarada parint obscenitats,
error incoat,
fàstic nascut del fàstic,
revistes britàniques, còpies de la Lady D...
una Thatcher múltiple,
i jo vaig dir, "com se fa això?"
i el meu guia:
Aquesta mena brota per escissió,
aquest es el milionèssim tumor.
En aquesta bossa estant reunits els fastigosos,
Infinites volves de pus, crostes d'una verola recent.

Pelleringues, repeticions, erosions,
plouen sense acabar dels pels del cul,
quan la terra es mou, el centre
va passant sobre totes les parts en successió,
amb un no parar de tirar-se llufes
que n'escampen la producció.

Andiamo!

Els peus enfonsats,
el fang llefiscós que se'ns enganxava, res de barana,
l'aiguamoll arrapadís com un xuclador,
i ell digué:

Tapa't els porus dels peus!
I els ulls se'm van aferrar a l'horitzó,
quitrà mesclat amb carbonissa;
i de nou Plotí:

Cap a la porta,
Manté els ulls en el mirall.
Pregarem a la Medusa,
tot petrificant el sol amb l'escut,
mantenint-lo cap per vall
ens endurí el camí
davant nostre, pam a pam,
la matèria resistia,
els caps sorgien de l'escut,
xiulant, de cap-per-vall.

Vermes devoradors,
el visatge sols mig potent,
les llengües dels serps,
raspant la porquícia del damunt,
atapeïnt quisca per endurir-la,
el còrrec estret,

La meitat del tall d'una espasa.
Per allí a través l'antre del diable,
ara ensorrant-nos, ara arrapant-nos,
Tenint l'insubmergible escut.

Oblivió,
ignorar la durada,
dormir, mareig de desmai.
"Ja sigui a Naishapur o a Babilònia"

Vaig sentir en somnis.
Plotí se'n havia anat,

i amb l'escut lligat sota meu, vaig despertar;
La porta giravoltà sobre els pius;
Panteixant com un gos malalt, al.lucinat,
banyat d'àlcali i d'àcid.
'Ἡέλιον τ' Ἡέλιον'
 encegat pel sol,
ulls desencaixats, vaig descansar,
 parpelles que queien, obscuritat d'inconsciència.

CANTO XVI

I davant la boca de l'infern; una plana seca
i dos turons;
en el primer turó, algú que corre,
i algú altre
a la cresta del pujol; el camí
d'acer trempat com la lenta rosca d'un cargol,
d'angle quasi imperceptible,
tal que el circuit a penes semblava que pujés;
I el que corre, despullat, Blake,
cridant, agitant els braços, uns braços esverats,
xisclant contra el diable,
els ulls desencaixats,
giravoltant com rodes de carro flamejants,
i el cap tirat enrera per ullar el mal,
mentre en fugia,
per amagar-se rera la muntanya d'acer,
i quan es mostrà de nou pel cantó nord;
els ulls llambrejant cap a la gola de l'infern,
el coll cap endavant,
i com ell Peire Cardinal.
I a la muntanya de l'oest, Il Fiorentino,
que veu l'infern en el seu mirall,
i lo Sordels
fitant-lo en el seu escut;
I Agustí, llucant cap l'invisible.

I més enllà d'ells, els criminals
revolcats en llacs blaus d'àcid,
el camí entre els dos pujols, cap amunt
poc a poc,
les flames traçant lacats, crimen est actio,
els llimbs del glaç esmicolat i serradures,

i em vaig banyar amb l'àcid per desfer-me
de la vermina de l'infern,
escames, ous de poll caiguts
Palux Laerna,
el llac dels cossos, aqua morta,
fluid de membres, i barrejats, com pila de peixos en un bertrol,
i ací un braç enlairat, agafant un fragment de marbre,
i els embrions, com un torrent,
nova corrent, submergint-se,
i aquí un braç enlairat, truita, arrossegat per les anguiles;
i de la riba, l'herba testa
el sender sec i endurit, veié molts coneguts,
i desconeguts,
durant un moment;
submergint-se,
la cara esborrada, generació.
Llavors aire lleu, sota els plançons,
el llac faixat de blau sota l'èter,
un oasi, les pedres, el camp encalmat,
l'herba tranquil·la,
i passat l'arbre de la gran branca
les fites grises de pedra,
i els graons de pedra grisa,
el pas tallat net en granit:
cap a vall,
i jo, travessant-lo, endins de la terra,
patet terra,
vaig entrar en l'aire quiet
el cel nou,
la llum com després d'una posta,
i vora aquelles fonts, els herois,
Segismundo, i Malatesta Novello,
i fundadors, mirant els muntants de llurs ciutats.
La plana, distància, i en els estanyols
les nimfes d'aquella aigua

es lleven, escampen llurs guirlandes,
entrellacen canyes amb les branques,
En la calma,
i vet aquí q'un home es llevà prop del brollador
i es dirigí cap a la plana.

Postrat a l'herba, en somnis;
et j'entendis de voix:...
mur Strasbourg
Gallifet menà aquella triple carrega . . . Prussians
i digué
fou per l'honor de l'exercit.

I el van tractar de paladí.
Jo no sabia que era
però vaig pensar: Això és una putada molt fina.
I la meva dida, qu'era un home dida, i
va matar un Prussià que quedà tirat al carrer
allí davant de casa durant tres dies
i podia

Germà Percy,
i el nostre germà Percy....
vell Almirall
era un guardiamarina aquells temps,
i entraren a Ragusa
. loc aquells homes se'n anaren cap a la Guerra de la Seda
I veieren una processó baixant a través
d'un coll entre pujols, portant alguna cosa
els sis tios del davant portant una cosa llarga
sobre les espatlles,
i pensaren que fora un funeral,
però la cosa estava embolicada de vermell,
i feu amollar una llanxa,
era un guardiamarina en aquells temps,
per anar a veure que estaven fent els nadius,
i atraparen els sis individus en lliurea,

i ho van mirar, i encara puc sentir el vell almirall,
"Era allò? Allò era
 Lord Byron
borratxo perdut, amb la cara d'un A y n
ho va dir així, allargassant-ho:
 la cara d'un a y n gel."

I per causa d'aquell fill de puta,
 Franz Joseph d'Austria
I per causa d'aquell fill de puta de Napoleon Barbiche . . .
El van posar al turó 70, en una trinxera
 cavada entre cadàvers
amb una pila de nois de setze anys,
plorant i cridant les seves mamàs,
i va fer arribar una nota al comandant:
 Puc aguantar 10 minuts
amb el sergent i la metralladora.
 I el van castigar per manca de fermesa.
I Henri Gaudier hi va anar,
 i el mataren,
i mataren un bon pic d'escultura,
i el bon T.E.H hi va anar,
amb una pila de llibres de la biblioteca,
la Biblioteca de Londres, i un obús els colga en un clot,
i la Biblioteca expressà el seu disgust.
 I una bala el tocar al colze
...havent traspassat el tio del davant,
i llegí Kant a l'hospital, a Wimbledon,
en versió original,
i a la direcció de l'hospital no li va agradar.

I en Maxy Larmann hi va anar,
amb un bon grapat d'artilleria,
 i els de l'aire vingueren amb una metralladora,
i van pelar la majoria de la companyia,
 i una granada s'abrandà en el seu barracot de llauna,

mentre era fora cagant,
i ell fou tot el que restà d'aquella unitat.

Barham Vanderberg hi va anar,
i estava per la mar Egea,
i al fons del buc del vaixell
posant benzina en una bolla,
i el contramestre mirava per sobre la barana,
a baix al mig del vaixell, i digué:
Ei! goita el Cap'tà,
el Capità l'stà pr'p'rant.

I el bon Capità Corcoran hi va anar,
amb les cames plenes de reumatismes,
tants que no podia corre,
així que fou sis mesos a l'hospital,
observant la mentalitat dels pacients.

I Bimmy tenia 19 anys quan hi va anar,
i el comandant es tornà boig en el blocaus,
cap a mitjanit, i començà a llençar els telèfons
i el va haver de retenir
fins vora les sis del matí,
i dirigir aquell grapat d'artilleria.

I Cyril Hammerton hi va anar,
amb massa presses,
i el van enterrar durant quatre dies.

Et ma foi, vous savez,
tous les nerveux. Non,
Y a une limite; les bêtes, les bêtes ne sont
pas faites pour ça, c'est peu de chose un cheval.
Les hommes de 34 ans à quatre pattes
qui criaient "maman." Mais les costauds,
la fin là à Verdun, n'hi avait que ces gros bonshommes

et y voyaient extrêmement clair.

Qu'est-ce que ça vaut, les généraux, le lieutenant,
on les pese à un centigramme,
n'y a rien que du bois,
Notr' capitaine, tout, tout ce qu'il ya de plus renfermé
de vieux polytechnicien, mais solide,
La tête solide. La, vous savez,
Tout, tout fonctionne, et les voleurs, tous les vices,
Mais les rapaces,
y avait trois dans notre compagnie, tous tués.
Y sortaient fouiller un cadavre, pour rien,
y n' seraient sortis pour rien que ça.
Et les boches, tout ce que vous voulez,
militarisme, et caetera, et caetera.
Tout ça, mais, MAIS,
l'français, i s'bat quand y a mangé
Mais ces pauvres types
A la fin y s'attaquaient pour manger,
Sans ordres, les bêtes sauvages, on y fait
Prisonniers; ceux qui parlaient français disaient:
"Poo quah? Ma foi on attaquait pour manger"

C'est le corr-ggras, le corps gras,
leurs trains marchaient trois kilometres à l'heure,
Et ça criait, ça grinçait, on l'entendait à cinq kilomètres.
(Ça qui finit la guerre.)

Liste officielle des morts 5.000.000.

I vous dit, bè, voui, tout sentait le petrole.
Mais, Non! je l'ai engueulé.
Je lui ai dit: T'es un con! T'a raté la guerre.

O voui! tous les hommes de goût, y conviens,
Tout ça en arrière.
Mais un mec comme toi!

C't homme, un type comme ça!
Ce qu'il aurait pu encaisser!
Il était dans une fabrique.
Que, l'escamot d'enterramorts, terrassiers, avec leur tête
en arrière, qui regardaient comme ça,
On risquait la vie pour un coup de pelle,
Faut que ça soit bien carré, exact...

Ells vistos un bolxeviki la, und ells dir-li:
mirra que ha fer el fostre Troztsk, ell
feta la fergonyoza bau!!
"Ell feta la fergonyoza bau, nos fritat?
"Ell feta la bergonossa bau?
"A Brest-Litovsk, oi que ssi? No tu sentit?
"ell vençut la gorra.
"Les dropes es lliberren del ffront est, ssi?
"Un llavorrs arrifen al ffront oest, ohi?
"Quantss qu'arriven allí?
"I els qu'arrifen estan plens de reffolucions"
"Quannn els vrancesos estant ffotuds, ssi,
"Diuen, "coom?" Un els poixs diuen:
"Que no senteu? diguess, tenim una reffolussió."

Aquest és el truco amb una multitud,
posa'ls al carrer i fes que es moguin.
I tota l'estona, hi havia gent anant
allà baix, cap el riu.

Hi havia un home allà parlant,
a mil, només un discurs curt, i
llavors els mobilitzà. I digué:
Si, aquesta gent són molt bons, ho
poden fer tot, tot llevat d'actuar;
I aneu i escolteu-los, però quan haigin acabat
veniu amb els bolxeviki...

I quan va esclatar hi havia una gentada allà,
i els cossakcs, tal com sempre abans,
llevat d'una cosa, els cossacks digueren:

"Pojalouista."

I això s'escampa entre la gent,
i llavors un tinent d'infanteria
els ordena de disparar contra la gent,
a la plaça al final del Nevsky,
davant l'estació de Moscou,
i no volien,
i donà un cop d'espasa a un estudiant, que se'n reia,
i el matà.

I un cossack sortí al galop del seu esquadró
a l'altra banda de la plaça
i es carregà el tinent d'infanteria
i allò fou la revolució...
tan bon punt ho digueren.

I no'ls pots aturar,
ningú s'adonà que estava venint. Estaven tots a punt, els malparits,
metralladores als terrats de correus i del palau,
però cap dels dirigents s'adonà que estava venint.

I hi va haver alguns morts a la caserna,
però això fou entre les tropes.

Així ho hem sentit dir a l'opera,
que no es posarien sota Haig;
i que l'avanç estava a punt de començar;
Que no trigaria més d'una setmana.

CANTO XVII

Així els pàmpols brollaven dels meus dits

i les abelles carregades de pol·len
més pesants a les branques dels ceps:
bzzz--bzzz--bz-bz--brunzien,
i els ocells endormiscats en els arbres.

ZAGREUS! IO ZAGREUS.

Amb la primera claror pàl·lida del cel
i les ciutats enfilades en llurs pujols,
i la dea dels airosos genolls
corrent allà, amb les alzines al darrera,
la verda coma, amb llebrers blancs

saltant al seu voltant;

i d'allí avall cap a la boca del rierol, fins al vespre,
aigua plana al meu davant,
i els arbres creixent dins l'aigua,
troncs de marbre sorgint de la calma,
passats els Palazzi,

a l'encalmada,

la llum ara, no la del sol.

Crisopras,

i l'aigua verd clar, i blau clar;
amunt, cap els penya-segats d'ambre.

Al bell mig,

cova de Nerea,

ella com una gran petxina corbada,
i el vaixell acostant-se sense soroll,
sense olor de treball mariner,
ni esgarips d'ocells, ni cap remor d'onada trencant,
ni xipolleig de dofins, ni cap remor d'onada corrent,
dins sa cova, Nerea,

com una gran petxina corbada

en la suavitat de les roques,
 espadats verds-gris allà luny,
a la vora, espadats fent porta d'ambre,
i l'onada
 gris clar, i blau clar,
i la cova blanc-de-sal, i porpra lluent,
 freda, pòrfir llis,
 la roca gastada pel mar.
Cap crit de gavina, cap soroll de dofí,
arena com de malaquita, i gens de fred allí,
 la llum no la del sol.

Zagreus, peixant les seves panteres,
 la gespa clara com en els pujols sota la llum.
I sota els ametllers, deus,
 amb ells, "choros nympharum". Deus,
Hermes i Atenea,
 com agulla de brúixola,
entremig, tremolaven -
A l'esquerra és el lloc dels faunes,
 "sylva nympharum";
el bosc baix, malesa,
 la daina, el cervatell clapejat,
 bota a través la ginesta,
 com fulla seca entre les grogues.
I per un coll entre pujols,
 la gran avinguda dels Memnons.
Més enllà, mar, crestes vistes sobre les dunes
mar de nit sacsejant sorra,
a l'esquerra, l'avinguda dels xiprers.
 Un vaixell vingué,
un home aguantant la vela,

guiant-lo amb el rem agafat sobre borda, diguent:

" Ací, en el bosc de marbre,
" arbres petrificats -- arran d'aigua --
" les tiges de pedra --
" marbre gruix sobre gruix,
" argent, full sobre full,
" becs argentats que es gronxen i es creuen,
" proa a frec de proa,
" pedra, plec sobre plec,
" els rajos lluents resplendor d'un capvespre"

Borso, Carmagnola, els homes d'oficis, *i vitrei*,
allí, al mateix temps, temps i més temps,
I les aigües més esplèndides que el cristall,
or bronzejat, la flamarada damunt l'argent,
vasos tenyits a la llum de les torxes,
i el llambrec de l'onada sota les proes,
i els becs argentats que es gronxen i es creuen.

Arbres petrificats, blancs i rosa-blancs en la foscor,
xiprers allí vora les torres,
de nit derivant sota els bucs.

"En la foscúria l'or
agrumolla la llum al voltant seu." ...

Ara de sobines en el cau, matoll mig vinclat,
un ull vers la mar, guipant per l'escletxa,
llum grisa, amb Atenea.
Zothar i els seus elefants, la curta túnica d'or,
el sistrum, vibrant, vibrant,
les cohorts de dansaires.
I Aleta prop de la corba de la platja,
els seus ulls color enllà dels mars,
a les seves mans plantes dels mars
lluents de sal amb l'escuma.
Koré pel prat llampant,
amb pols verda-grisa a l'herba:

"Per aquest moment, germà de Circe."
El braç posat a la meva espatlla,
veié el sol tres dies durant, el sol fúlvic,
com un lleó que es lleva sobre el sorral;
i aquest dia,
i durant tres dies, i cap més,
esplendor, com l'esplendor d'Hermes,
i salpà d'allí
cap a l'indret de pedra,
blanc pàl·lid, sobre l'aigua,
aigua sabuda,
i la blanca selva de marbre, fixada branca sobre branca,
el bosc entrelaçat de pedra.
Aquí Borso, quan li varen llençar l'esmolada fletxa,
i Carmagnola, entre les dues columnes,
Segismundo, després d'aquell naufragi a Dalmàcia.
Posta de sol com un vol de llagostes.

CANTO XX

Leuvera remor, quasi tinnula,

Ligur' aoide: Si no us vei, Domna don plus mi cal,
Negus vezer mon bel penser no val." (Ventadorn (305))

Entre els dos ametllers florint,
el vel cenyit cap un costat;
i un altra: S'adora".

"Possum ego naturae
non meminisse tuae!" Qui son Properzio ed Ovidio.

Els rams no son més nous
allà on els tanys d'ametller
arriben al març verds.

I aquell any vaig anar a Freiburg,
i Rennert havia dit: Ningú, no, ningú
te idea del Provençal, o si hi ha algú,
és el bon Lévy."

I doncs vaig anar cap a Freiburg,
i les vacances tot just començaven,
els estudiants piraven per a tot l'estiu
Freiburg im Breisgau,
i tot net, semblava net, després d'Itàlia.

I vaig anar amb el bon Lévy, i eren cap a 2/4 de 7
de la tarda, i va travessar mig Freiburg
abans de sopar, per veure els dos trossos de còpia,
Arnaut's settant'uno R. Superiore (Ambrosiana)
no pas que li pogués cantar la música.

I va dir: Ara puc fer alguna cosa per vostè?

I vaig dir: No ho se pas senyor, o

"Si, Doctor, que volen dir amb *noigandres*?"

I va dir: Noigandres! NOIGandres!

"Sap que durant sis mesos seguits
"cada nit quan me'n vaig al llit, em dic a mi mateix:
"noigandres, eh, *noigandres*,
"vegem que dimonis pot voler dir això!"
Vent sobre les oliveres, granotes arrenclerades,
arran del voral nítid de les roques
corre l'aigua, i el vent perfumat de pins
lidge camps d'alfals sota el sol que sega.
Agostino, Jacopo i Bocatta.
Estaríeu contents amb l'olor d'aquest lloc
i mai cansats d'estar allí, ja sols
o be acompanyats.
Remor: com del rossinyol massa lluny per sentir-lo.
Sandro, i Bocatta, i Jacopo Sellaio;
Les granotes, i ametllers,
branques en "espalier",
Duccio, Agostino; *e l'olors* -
L'olor d'aquest lloc - *d'noi ganres*.
Aire movent-se sota les branques,
els cedres allà sota el sol,
herba dallada de nou a les falde dels turons,
i l'aigua allí en el grau
entre els dos prats baixos; remor,
la remor, com he dit, un rossinyol
massa lluny per sentir-lo.
I la llum minva, *remir*,
dels pits a les cuixes.

Estava jugant allí a pilota.
Parisina - dos colomes per un altar - a la finestra,
"E'l Marchese
Stava per devenir pazzo
al final." I això fou quan caigué Troia
i vingueren aquí i feren forats a les roques,
avall camí de Roma, i endegaren les bigues;

i vingueren ací, condit Atesten...

"Pau! serveu la pau, Borso."

I digué: algun cabrit ens ha venut

(aquest era Ganelon)

"No trobaran un altre ivori com aquest."

I jeia allí en el pujol rodó sota el cedre

un xic a l'esquerra del grau (parla Este)

al costat del cim, i digué:

"He trencat el corn, per deu, he

"trencat el millor ivori, l'olofans." I digué:

"Tan mare fustes!"

llevant-se de la terra,

"per deu! aquest trasto està fotut,

"no trobaran un altre ivori com aquest."

I s'estaven allí davant la muralla, Toro, las almenas,

(Este, parla Nic Este)

Sota la muralla

(Epi purgo) peur de la hasle,

I el Rei digué:

"Deu quina dona!

Deu meu quina dona" digué el Rei telo rigid.

"Germana!" diu Ancures, "és la vostra germana!"

Alf deixà aquella ciutat a Elvira, i Sancho li volia

prendre, Toro i Zamora.

"Malparit d'Espanyol!"

Neestho, deix'la tornar...

a la tardor."

"Este, maleït sigues." entre les muralles, arras,

pintat per semblar arras.

Jungla:

Esmalt verd i plomes roges, jungla,

base del renovell, renovells;

elevant-se per sobre l'anima, verd vívid, de la jungla,

paviment romboïdal, formes nítides,

rompudes, desballestades, cos extern,

d'amore mi mise, nel fuoco d'amore mi mise...
Groc, safrà lluent, croceo;
i al punt que l'oliban s'abranda en flames,
els cossos així mateix flamejaven a l'aire, s'encenien,
"...Mi mise il mio sposo novello."
Esberlats de fluent en espiral,

o seguien l'aigua, o miraven corrent amunt;
uns altres acostant-se a la cascada,
com l'alba sortint de l'ombra, els vestits cenyits
ara porpra i taronja,
i l'aigua blava polsimosa al darrera,
vessant allà dins del toll,
amb soroll de mar sobre sorra,
baladrejant:
hah hah ahah thmn, thunb, ah
woh woh arah thumm, bhaa.

I dels cossos flotants, l'encens
blau-pàl.lid, porpra al damunt d'ells.
Refugi de lotophagoi,
aeri, tallat a l'èter.

Ajaient-se,
amb les sivelles d'argent,
la bola com d'ambre fos, cargolat, atrapat i tornejat.
Lotophagoi d'ungles suaues, pacífics, burletes,
voce-profondo:

"No temeu la mort ni el dolor d'aquesta bellesa;
si fereix, ens fereix a nosaltres."

I a sota: els ossos nets, molt avall,
milers i milers.

"Què hi van guanyar amb Odysseus,
"els que moriren en el xuclador
"i després de mants treballs en va,
"vivint de carn robada, encadenats al banc del remers,
"que'll en tragués gran fama

"i jagués de nit amb la dea?
"Llurs noms no estan escrits en bronze
"ni els seus remes al costat del d'Elpenor;
"ni tenen túmul vora el mar.
"Que no van veure mai oliveres sota Esparta
"amb les fulles ara verdes adés no,
"l'espetec de la llum a les branques;
"que no van veure la sala de bronze ni l'entrecoix
"ni van jeure allà amb les dames de la reina,
"ni van tenir una Circe amiga-que-folla, Circe Titania,
"ni aconseguiren el menjar de Kalüpo
"o les seves faldilles de seda fregant-los les cuixes.
"Donar! Què els fou donat?

Cera d'orella.

Verí i cera d'orella,
i una tomba de sal vora el camp de bous,
"neson amumona, llurs caps com corbs marins a l'escuma,
"esquitxos negres, algues de mar sota llampecs;
"carn de pot d'Apol.lo, deu pots per carregar un vaixell."
Ligur' aoide.

I de la plana d'on brollava l'aigua,
a l'altra cantó, al fons, cap a la dreta, les carreteres, un camí a l'herba,
el lleopard de caça del Khan, i el jove Salustio
i Ixotta; la gespa suau
Ac ferae familiars, i els carros poc a poc,
i les panteres, de peus flonjos.
Plana, com la plana de Somnus,
els carros pesants, com un triomf,
engalanats, pesants a la roda,
i les panteres encadenades als carros,
damunt la gespa suau, les formes cenyides,
rosa, vermell, vermell fosc,
i en la pols blava, un color com rorenc en la llum del sol,
sorgint d'un núvol blanc, movent-se damunt la plana,

el cap en la corba del braç, ajaguts;
la carretera, al fons i lluny, fins el tall al llarg de la paret de la roca,
i el cingle es replega com una cortina,
la carretera tallada sota la roca
solc quadrat a la paret del cingle, com els chiostri,
cristall les columnes, amb paons als capitells,
la passa flonja de les bèsties estirant els carros;
carros, lents, sense grinyols,
i a les finestres al cantó de dins del camí:
 le donne e i cavaliere
 cara fina sota l'henné,
les manegues brodades de flors,
un gran card d'or, o un amarant,
nous d'or, o d'escarlata,
vermell i jaspiat
 blanc ruixat en el vellut;
columnes de cristall, acants, sirenes als capitells;
i al final, entre el barroc daurat,
dues columnes enroscades i estriades,
Vanoka repenjant-se mig nua,
 sala buida allí al darrera.
"Pau!
 Borso..., Borso!"

CANTO LXXIV

Tanned stuffed bullock whimper scornful blown snotty deceive lice bungle
provided sweat chaplain cell deeds timber whereby

L'enorme tragèdia del somni sobre les espatlles corbades del
pagès
Manes! Manes torrat y farcit,
Així Ben i la Clara *a Milano*
pels talons a Milano

Qu'els cucs s'hvn/ de menjar el bou mort
DIGONOS, Διγονοζ, però el crucificats dues vegades
on el trobareu en la història?

tanmateix digueu-li això al Possum: un pet no un xiscle,
amb un pet no amb un xiscle,

Per construir la ciutat de Dioce, la de terrasses del color dels estels.

Els ulls suaus, tranquils, no pas burletes,
la pluja també en el procés,

Allò que deixes no és el camí

I oliveres inflades de blanc en el vent

esbandides en el Kiang i el Han

quina blancor pots afegir a aquesta blancor

quin candor?

“el gran periple ens porta els estels a la nostra riba.”

Tu que has passat el pilars i més enllà d'Herakles

Quan Lucifer va anar a parar a N. Carolina.

si l'aire suau dona pas al scirocco

Oγ TΙΣ, Oγ TΙΣ? Odysseus

El nom de la meva família

el vent també en el procés,

sorella la luna

Témer deu i l'estupidesa de la purrialla,

però una definició precisa

tal transmeteren Segismundo

tal Duccio, tallí Zuan Bellin, o trastevere amb La Sposa

Sposa Christi en Mosaic fins als nostre temps / deificació dels emperadors
però un bàrbar groller i ignorant de l'història de T'ang no necessita enganyar
ningú.

ni el diners de Charlie Sung en préstec anònim
això és, suposem que Charlie en tenia
i a l'Índia la taxa havia baixat al 18 per cent
però el préstec local cau fulminat pels banquers de fora
de manera que tots els interessos trets de la suor dels pagesos Hindús
creixien en la grandeur de Churchill
com quan, i més quan, va tornar al putrefacte estàndard d'or
com era cap el 1925 Oh la meua Anglaterra
que la llibertat de paraula sense la llibertat de ràdio fa zero
i sols un tanto que necessita l'Estalin i que vosaltres
no necessiteu, per exemple, no necessita controlar els mitjans de producció;
els diners representant el treball fet, dins del sistema
i mesurat i desitjat
"No he fet cap treball manual de més"
diu el llibre de camp del capellà R.C.
(preparació abans de la confessió)
xisclant com orenetes sobre cel·les de mort
el militarisme progressant cap a l'Oest
im Western nicht neus
i la Constitució estafada
i aquest estat de coses no gaire nou tampoc.

"de safir, car aquesta pedra donà la son"
no pas paraules a les quals ser fidel
ni conductes que siguin resoltes
només aquest bitllet de cor d'ocell fa bastida
i es fa l'amo de la terra
i Rose s'adonà que parlaven Elías
contant-li els contes Odysseus.
Ογ ΤΙΣ,
"Em dic ningú, el meu nom és ningú"
però Wanjina és, haurem de dir, Ouan Jin
o l'home amb una educació
i qu'el seu pare li havia llevat la boca

cluttered vide baggage
perquè feia masses coses
pel cas esgarriada la impedimenta del bosquimà
vide l'expedició dels pupils de Frobenius allà el 1938
cap Auss'ralia
Ouan Jin parlà y així mateix

CANTO XCI

Ab lo dolchor qu'al cor mi vai

AB LO DOLCHOR QU'AL COR MI VAI

Que'l cos de llum surti
del cos de foc

I que'ls teus ulls pugin a la superfície
des de la fondaria on foren submergits,

Reina - durant 300 anys,
i ara submergits

Que'ls teus ulls surtin de les coves
& il.luminin llavors
com la fulla del grevol
qui laborat orat

Així Undine vinguè a la roca,
vora Circeo

i els ulls de pedra de nou mirant cap el mar

Així Apol.lonius
(si fou Aplol.lonius)

i Helena de Tyr
segons Pythagoras
segons Ocellus

(peix-pilot, et libidinis expers, de Tyr;

Justinià, Theodora
de fulla i branquilló bruns
El GRAN CRISTALL
doblant els pins, fins els núvols
pensar di leis m'es ripaus
Miss Tudor els apartà amb galions
d'ull pregó, contra armada
de la fondaria verda
ho va veure,
en la fondaria verda d'un ull:
Ones de cristall entretexint-se vers el gran salut
Llum *compenetrans* dels esprits
La princesa Ra-Set s'ha enfilat
als grans genolls de pedra,
es fica sota protecció,
el gran núvol l'envolta,
s'ha ficat sota la protecció del cristall
convien que si mova
la mente, amando
XXVI, 34
Llum i el cristall fluent
mai gin en cristall tallat fou tan clar
que Drake veié l'esplendor i naufragi
en aquesta claredat
Deus movent-se en cristall
ichor, amor
Secretari de la natura, J. Heydon.
ací Apol.lonius, Heydon
aquí Ocellus
"To this khan"

Heye Diana, help me to neode
Witte me thurd crafte
whuder ich maei lidhan
to wonsom londe.

Rome thilke tyme was noght.
Per tal com estengué una pell de cérvol prop de l'altar,
Ara Lear jau en el temple de Janus

mesurant el temps del trò

Ni Constança havia recuperat la caputxa,
el pare de Merlin ningú el coneixia
la mare de Merlin es feu monja.
Senyor, que domines la llum del dia,
tot el que va veure fou un esperit brillant,
Un moviment que entra vestit d'or
dins sa cambra.
"Pel drac blanc, sota una pedra
ningú coneix el pare de Merlin."
Ajeieu-me a la vora d'Aurelia, a l'est d'Stonehenge
allà on reposen els meus
Per sobre el mal
Per sobre l'odi
recobrint, llum sobre llum
And yilden he gon rere
(Athestan before a.D. 940)
la llum fluint, anegant les estrelles.
A la barca de Ra-Set
En riu de cristall
So hath Sibile a boken isette.
Les democràcies escullen la seva inmundicia

*fins que no queden idees clares sobre la santedat
una pluja de merda del 1913
i, en això, els jueus els han ben servit, Marx, Freud
i els païos americans
porqueria sota porqueria,
Maritain, Hutchins,
o com ho feia notar Benda: "la traició"
I mecago'ntot
Voldria tornar a veure Verona
"ecco il tè"
digue el chef dels cambrers-
en calcaire, quarante quatre gradins,
"Dodici Apostoli" (trattoria)
i la puta afable volguen esmenar l'ortografia de Guido
tal com no ho posa el "Capitolare".
"Come rassembra al martire! va dir el piccolo
"Hi havia francesos ací,
però varen trobar un quants morts al carrer un matí,
ja no varen tornar"
(Això fou aquesta guerra, Battista martire)
a Ortole, San Zeno, San Pietro
i els supliciadors,
"quel naszhong" diguè el gamin a Ed
re/ les portes de bronzo de San Zeno
"compra columnes a l'engròs ara"
com per les quatre de pòrfir
amb el llaç de pedra.
Nanni (Torcuato) va fer 3 anys amb Battista
i no el van afusellar fins després de Salò.
Es va llençar als peus d'un amic (Arpinati)
però no el va poder salvar.*

I que fins en temps de Domicià
un jove va refusar de deixar-se fotre.
"Això són uns banys?"
αλλοτε δ'αυτ' Ευροζ Ζεφυρο ειξασκε διωκειν
"O un jutjat?"
Va preguntar Apollonius
que parlava al lleó
charitas insuperabilis
Per pujar aquests llocs elevats
va escriure Heydon
estimulants i variables
"Illum pugnans per rapidesa"
i si honor i plaer no seran governats
tanmateix la ment arriba a tal Ciutat Elevada...
qui amb Pythagoras a Taormina
Ànimes siguin les nimfes aquatiques de Porphyrius
Νυχτοζ δ'αυτ'αιθηρ τε και ημεα Ζηνδζ πυροζ
Formalitat, Heydon tacat. Apollonius immaculat
i tota la creació preocupada amb "FOUR"
" el meu bikini val el teu rai"
I hi ha qui diu que no hi ha camí a la felicitat
encara que les orenetes mengen celandine
"davant dels meus ulls dins de l'aether de la natura"
Els guants dels insectes aquatics
posen petals en les roques de sota
El natrix llisca safir en el toll de roca
arcada d'AVELLANERS
"mand'io a la Pinella"
dg/ Guido
"un riu"

